

ЛИПЕНЬ

1978

Київ

ПЕРСЕРЕД

Виходить з січня 1927 р.

№ 13 (1031)

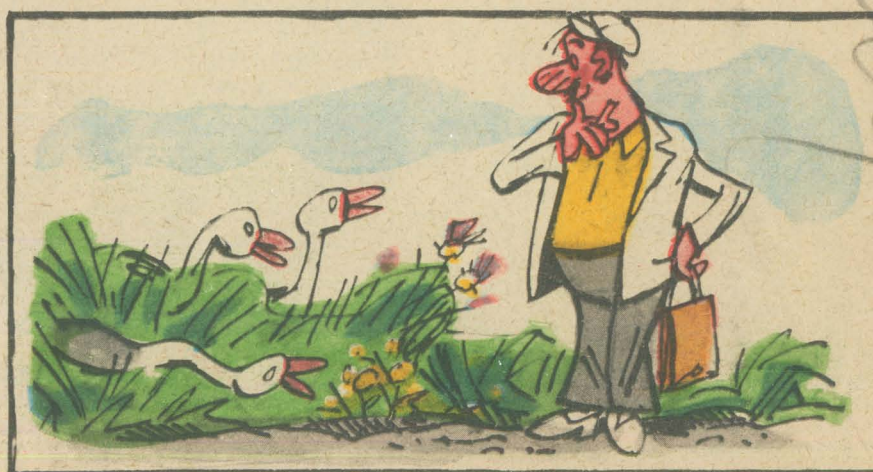
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЧАНСЬКИЙ МУЛЬТИК, У ЯКОМУ РОЗПОВІДАЄТЬСЯ ПРО ТЕ,
ЯК КЕРІВНИЦТВО ОДНОГО РАДГОСПУ ЗНАЙШЛО ВИХІД
З БЕЗВИХІДНОГО СТАНОВИЩА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Товаришу директорі! Бур'яни он які вже вигнали, а прополки ще й не починали.
— Не панікуйте, не панікуйте! Встигнемо прополоти.

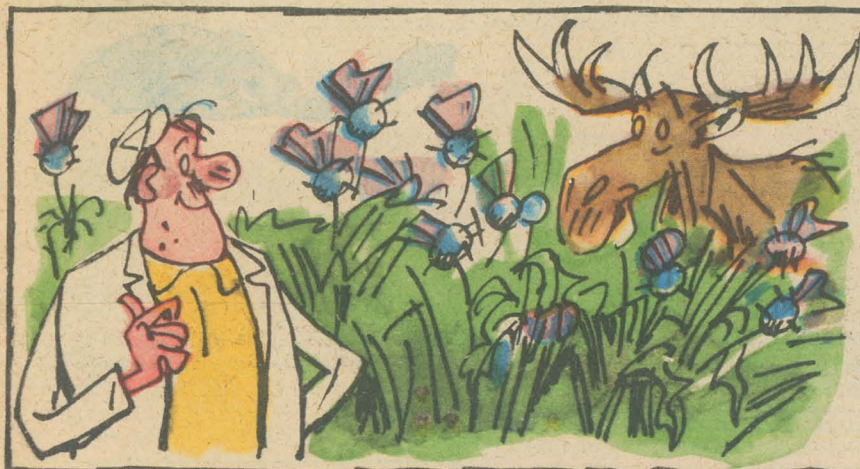
— Ті! Зняли галас. А тут того бур'яну гусанові по шию...

— Товаришу директорі! У бур'яні вже зайці розвелися....
— Нічого страшного. Зайці ж не вовки.

— Ого! Тут уже козулі й дикі свині притулок знайшли.

— Ти диви! І лосі вже з лісу до нас переночували. Ну, нічого, щось придумаємо...

— Зараз уточню, Петре Івановичу, куди ми поїдемо у відрядження.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

БЛАГА ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Наш кореспондент передає з Кіровограда:

Багато нарікань на відсутність води чулося раніше від жителів вулиці Єгорова. Понад два роки тому тут проклали водопровід, проте нарікань не поменшало. Тепер городяни скаржаться на те, що будівельники, які підвели сюди воду, тата зруйнували усю бруківку, внаслідок чого вулицею перестав курсувати автобус і сотням робітників доводиться добиратися на роботу й додому пішки, під час дощів, місячними ногами грязьку.

«Нічим їх не вдоволиш!» — розсердилися на мешканців вулиці працівники міськомунгоспу і перестали реагувати на їхні скарги.

ФОРМА — НЕ ГОЛОВНЕ

Львів. (Кор. ТАП). Працівники відділення «Союзоблікав» оголосили себе непримиреними борцями проти формалізму й паперотворчості. Вони почали з того, що й досі не вислали замовлених їм у травні минулого року колгоспом імені Шевченка Шумського району на Тернопільщині бухгалтерських книг по оплаті праці (форма № 44), шляхових листів вантажного і легкового автотранспорту (форма № 71 і № 3), реєстрів відправки продукції з поля (форма № 77) та інших бланків.

Ті ж документи, які було всетам вислано колгоспу, надруковані, сілеські і оформлені виразно недбало. «Головне — не форма, а зміст», — говорять львівські поліграфісти, розуміючи під цим ті 257 крб. 08 коп., які їм було справно перераховано колгоспом за роботу.

— Щоб не писали, що в нас на заводі високий процент ручної праці.

НЕСПОДІВАНІ

ДУМКИ

● Від роботи не бігав — сидів, склавши руки.

● Погнавшись за славою, відстав від життя.

● Виробнича травма: надірвався, копаючи ями іншим.

● У новому домі будь-які двері могли прикрасити вікно сатири.

● Ніколи не боявся відповідальності, яку несли інші.

● Чим більше мав зв'язків, тим легше заплутатися.

● Машина — не розкіш, розкіш — її запчастини.

Олег СЕІН.

БАЙКА

Хто спекулює іменем високим раз у раз, Пригляньтесь, там не все гаразд!

Лисиця у помічниках ходила. Посада в неї — ще й яка! Вона ж бо — права Левова рука, Оно в чім сила! Він з нею радиться частенько. І та живе собі гарненько... Але характеру крутийка не змінила! Вночі забралася до курника, Як це вона й робила часто, Скопила курку зозулясту!... опинилася в зубах Сірка! — Ага, попалася, злодійко клята! Тепер чека на тебе суд... Ні, ні, не викрутишся від розплати — Кінець настав тобі, капут! — Пердон, — промовила Лисиця гордовито.

Прошу негайно відпустити і вибачитися, крім усього. Бо курка ця для нього — для самого! — Для Лева? Справді не для тебе? — Ну да, була б у цім потреба. Для Лева зозуляста, так і знай. А як не віриш, то піди у нього запитай... Сірко, звичайно, не наважись запитати... Він тільки голову схилив кудлату, І кінець настав тобі, капут! І забрався під поміст...

Полікарп ШАБАТИН.

«Ще у вересні минулого року здав я в ремонт на Добровеличківський побутокмбінат пральну машину «Таврія». І з того часу регулярно приходжу до приймального пункту лише для того, щоб у... надіждіте почути: «Ще не готова». Уявіть, скільки за ці сім місяців я марно витратив годин, днів, тижнів».

В. ІВАХНО, механізатор колгоспу імені Свердлова на Кіровоградщині.

— Дуже солідно, — зазначив я. — На фоні цих успіхів лист механізатора виглядає зовсім дико. Це ж треба, здати пральну машину в ремонт ще минулого року і досі...

— Минулий рік підприємства управління закінчили з перевиконанням на двісті тисяч карбованців основного показника — обсягу реалізації послуг, — повідомив начальник.

у цьому році подати населенню послуг на мільйон триста дев'яносто тисяч карбованців...

— Концентрація і спеціалізація — це блискуче, погодився я. — Але яку користь від того одержав, наприклад, механізатор В. Івахно, який сім місяців тому здав у майстерню пральну машину і ніяк не може її одержати?

— Не можна недооцінювати значення спеціалізації і концентрації виробництва, — суворо сказав т. Буцько. — Саме вони зумовили технічне переозброєння галузі. Нині за прогресивною технологією на конвейєрних лініях ремонтують холодильники, годинники, взуття, а також пральні машини. Завдяки цьому поліпшилася якість послуг, підвищилася культура обслуговування, скоротилися строки виконання замовлень...

— Воно і видно, — не витримав я. — Історія з пральною машиною, механізатора — це водночас приклад і підвищення культури обслуговування і скорочення строків виконання замовлень.

— Що ж, немає правила без винятку, — ображено мовив начальник. — Зараз ми з'ясуємо. Він зняв трубку і попросив з'єднати його з працівниками ремонтної служби побутової техніки.

— Чули, — сказав він, кладучи трубку, — я їм наказав завтра ж відремонтувати. Так що механізатор Івахно скоро одержить свою пральну машину.

Виявляється кількох хвилин було досить, щоб вирішити справу, яка тягнулася сім місяців.

— Подібні випадки — крапля в морі, в порівнянні з тим хорощим, що ми робимо, — мовив Віктор Івахнович...

Приблизно така сама реакція була й в «Облпобутрадіотехніці», куди привів мене не менш кричущий факт. Житель Кіровограда здав у радіотелевізійне ательє радіолу. Шість разів міняв йому строки виконання. Нарешті після чергового «скандалу» радіолу повернули з порадою:

— Купіть у аптеці соску, відріжте гумове кільце і поставте під диск. Тоді вона і запрацює.

ОДНУ ХВИЛИНОЧКУ!

ПРАВИЛО без ВИНЯТКУ

Начальник Кіровоградського обласного управління побутового обслуговування Віктор Іванович Буцько, перечитавши лист механізатора, сказав: — Даремно він так. Наша служба побуту — це тридцять сім підприємств, котрі мають дев'ять тисяч працівників. Вони надають населенню понад чотириста десятків видів послуг майже на двадцять три мільйони карбованців, що в середньому становить на одного жителя вісімнадцять карбованців двадцять шість копійок.

— Усе це чудово, — не міг не погодитися я. — Тільки оцей лист сілеського трудівника...

— До речі, про село, — сказав Віктор Іванович. — Реалізація послуг сілському населенню зростає на одинадцять і одну десяту процента.

— Може, пральні машини не підпадають під ці показники? — висловив я згоду.

— Навпаки, — заперечив начальник, — концентрація і спеціалізація виробництва тільки по лагодженню складної побутової техніки дозволить

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Перцеві надійшов лист про те, що в системі Любарської райспоживспілки (Житомирщина) відсутня система контролю за збереженням кооперативної власності. Тому шахраї тут почували себе, як міль у старому конусі.

Голова Любарського районного комітету народного контролю тов. Панцюсь повідомив редакції, що факти підтвердились. Правління Житомирської облспоживспілки за безконтрольність в роботі звільнило з посади завісра райспоживспілки Рябченко Г. В., завісра Любарського сілського споживчого товариства Ліпінського А. П., заступника голови Любарського ССТ по кадрах Кирилюк П. М., старшого бухгалтера Любарського ССТ Плис Г. В. Голови правління райспоживспілки Лензі Т. К. та іншим відповідальним особам оголошені суворі догани.

Коли йдеться про службу побуту чи, як її ще називають у святкових репортажах, службою доброго настрою, то тут на першому плані може бути лише один показник — кількість зекономленого часу замовника. І кожний випадок затримки замовлення, порушення строку ремонту, грубого ставлення до клієнта має сприятися керівництвом, усім колективом побутового закладу як сигналу тривоги. І карати за брак у роботі тут треба так само суворо, як карують за брак на виробництві.

Шанувати час замовника! Це гасло мусить бути не лише прикрасою червоного куточка побутокмбінату, а правилом. Правилем без винятку.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Ой, село неперспективне...

«У нашому селі живе близько трьохсот душ. Є чимала відгодівельна ферма великої рогатої худоби (ферма № 7 колгоспу «Заповіт Леніна»). Є також медпункт, у якому рідко коли побачиш фельдшера Кравченко М. М. А от чого в нас немає і, взагалі, що в нас робиться, прийдь, Перце, узнаєш. Звичайно, якщо зумієш добратися до села...»

(З листа мешканців с. Антонівки Солонянського району на Дніпропетровщині).

... — До Антонівки, при цій погоді? — На автовокзалі я почув. — Ні, не вийде. І старатись годі: От якби у вас хоч трактор був... Трактора не мав я... Прямо з траси Вийшов на ґрунтівку. Доц шумів... Грузучи й спіткаючись щоразу, До села Антонівки побрів.

Незабаром тітку доганяю. — Де були? — спитав. І чую вмиль:

— Магази́ну ж у селі немає, їздила в Солоне — щось купить: Хліба, цукру, солі, банку шпротів, Трохи цяцків і для шибки скло. Мучимось ось так вже кілька років, Бо неперспективне в нас село...

Так от Від супутниці своєї, Вперше, під самісіньким селом, Фразу я почув, що потім нею Дехто прикривавсь, немов щитом. ... Поки брів я до села — о нене! — Де й хвороба в біса узялась: Заболіла голова у мене, І температура піднялась. Та — хоч фельдшер вже прийти повинен —

У медпункті двері на замку. А мені б — на поміч медицину: Чи таблеточок, чи порошку... Раптом — збоку голос: — Не журіться! — Озираюсь. Жіночка кива: — Мабуть, знов не прийде фельдшериця,

Це у неї часто так буває. Я вас полікую, — каже шпарко. — Хто ви? — задаю питання їй. — Як то хто? Тутешня санітарка. Що у вас болить, кажіть мерщій? Всяких, цих... ну, як їх, академії Нам, звичайно, не прийшлося кінчать. Тільки ми вже не такі і темні: Знаєм що, коли й кому давати. Ось лежать таблетки — жовтий колір, Це — від кашлю і від живота. Ці ось — від головного болю, Так що арифметика проста... Та куди ж ви йдете? Отакойі..

Тільки я метнувся за поріг, Бо від «арифметики простої» Видужав одразу. І побіг...

Бачу воза. Попросився. Іду. На балачку зразу ж потягло... А візник-хлопчина Стиха кида: — Що ж, неперспективне в нас село. Хоч воно — погляньте лиш — прекрасне... Тільки тут весною й восени Треба — чи костюми водолазні, Чи, у крайнім випадку, човни. Бо довкіл — мов океанський простір, Розлилися рівчакі й ставки: Ні на ферму не пройти, ні в гості — Всі як є поламані містки... — Ну, а як ви ходите до клубу? —

Жваво поцікавивсь. А хлоп'як Вийкнув. Натягнув кашкет на чуба І всміхнувся криво: — А ніяк. Ми хоч від райцентру й недалеко, Та з культурою не повезло: Клубу в нас нема й бібліотеки, Бо неперспективне це село.

... Вже в Солонім, Коли знову й знову Про Антонівку розмову вів, Чув цю фразу неодноразово З вуст окремих райкерівників. Чув, звичайно, їхні аргументи: Скільки планів, перспектив, ідей — Все чудесно... Я ж у ті моменти Згадував антонівських людей — Трударів І праці ветеранів, Молодих і літніх — всіх підряд: Тих, котрі у велич наших планів Вносять чесно й свій посильний вклад — Піднімають спільний наш добробут...

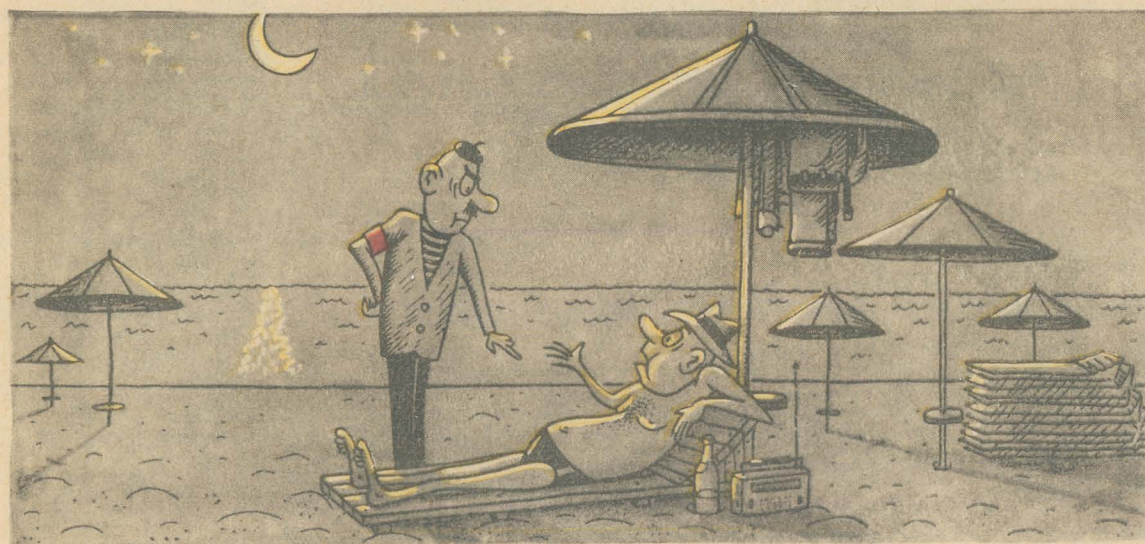
То чому ж — хотів би знати таки, — Про культуру їхню і про побут Забувають райкерівники! Так, село неперспективне. Згоден. Згоден, що колись його знесуть. Та сьогодні — чуєте, сьогодні! — Люди в нім Працюють І живуть! Ось тому й писав я фейлетона — Хай він лід байдужості проб'є. ...Адже не в однім лише районі Ще такі, напевно, села є.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

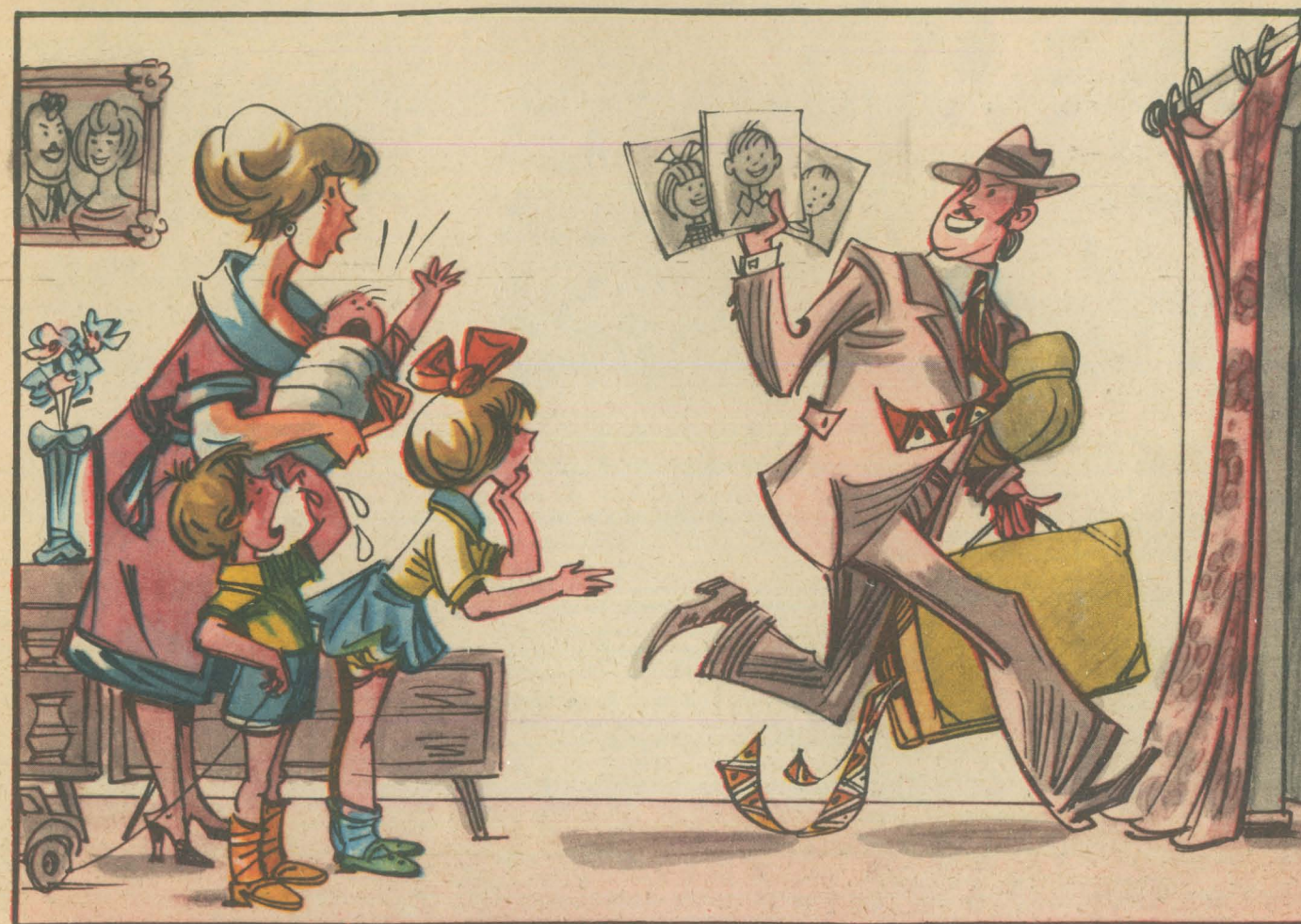

— А вдень сюди не протовпнився.

Дали
перцю!

Коли людина хоче чогось добитися, вона часом довго б'ється над проблемою, яка її цікавить. Бився і головний лікар Козинської дільничної лікарні Київської області Головатенко І. О. Бився, правда, не так, як інші, а... кулаками. Навіть не хотілося вірити, що таке може вчинити людина найгуманнішої професії. Лист про це, що надійшов до редакції, надіслали на перевірку. Як повідомив заступник міністра охорони здоров'я УРСР Б. П. Криштопа, дійсно Головатенко неправильно поведив себе з окремими працівниками, влаштував бійки, допускав недоліки в роботі по медичному обслуговуванню населення. Головатенка І. О. з посади головного лікаря звільнено.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тобі оригінал, а мені фото.

Параска любить народ!

(ІЗ ЦИКЛУ «У НАС У ПУЦЬВЕРІНКАХ»)

Зустріла мене Параска Лежибочиха та: — Наговорюють! Їй-богу наговорюють на мене мої зловителі, вороги мої люді. Кажуть, що не люблю я народу, не люблю людей. Та я до людей всією душою, до народу всім серцем! За рідною мамою менше побиваюся, ніж за народом. А що в своєму селі з усіма обляялась, то хіба ж у наших Пуцьверінках народ? Хіба в нас люди?

Взяти, наприклад, Оверка, бригадира нашого. Я йому всіма святими присягаюся, що в мене в поперек шпигас і в кульшу штрикає, а він в одну шкуру:

— Неправду кажете, Параско. Ви ледацюга і симулянтка. Принесете від лікаря листка про непрацездатність — повірю.

А хто ж мені того листка дасть? Може, лікар? В обидві жмені. Він каже, що з моїм попереком і з моєю кульшею можна в акробати записуватись. Чи ви бачили таке?

І отак усі.

Пішла яюсь у колгоспні соняшнички з мішечком. А вони ж — ну, як підрешітки. І повні-повні. Щедрі-щедрі. За якусь годину і лантушок — під зав'язку. Ледве волочу. Аж у животі болить і в кульшу штрикає. А тут, де не візьмись, Одарка Кривоніс. Та, що аж на кінці села живе і ланковою працює. Якби воно людина як людина, то підсбила б мені на плечі мішечка завдати і розійшлись би ми, як у морі кораблі. А вона — в крик:

— Ви, — каже, — народне добро грабуєте! Колгоспників обкрадаєте!

Чи ж не малоохольна? Це я народне добро грабую, колгоспників обкрадаю! Ніби до кого в кишеню залізла.

А що було зі мною опісля?! Зібралось всенке село та й давай мене судом товариським судити. Що вони тільки не молили на мене! Старе й мале. Усі підряд. Навіть кум Софрон, і той: нате й моїх п'ять, щоб було десять. А я ж на нього мало не молилася, гарячими піріжечками пригощала...

Отака справедливість.

Та найбільше репетувала моя сусідка, Марія Моторна. А це ж і свахою мені доводиться.

— Ви, — каже, — тітко Параско, відсталий елемент, брудна пляма на нашому колгоспному тілі.

Ну, що відсталий елемент, то воно, може, й так. Академії не закінчувала. А що брудна пляма — то нехай вибачас. Я в сто разів чистіша за неї. На колгоспному полі не потіла і пилюкою не припадала.

І що, ви думаєте, вони вирішили? Завдати мене аж до того, до вищого суду. Аж у район. Одноголосно.

Та в районі мене оправдали. За дріб'язковістю злочину.

Що то значить — не товариський, а справедливий, народний суд!

То як же не любити народу? Як не любити людей? Та я ладна весь світ обійняти, всіх людей розцілювати! Тільки не отих, що живуть у наших Пуцьверінках... Хіба там люди? Хіба там народ?

Яким ДАВИДЕНКО.

Дали
перцю!

Якесь безладдя в роботі спеціалістів середньої ланки і в бухгалтерському обліку створилося у колгоспі «Шлях Леніна» Фрунзівського району на Одещині. Тут можна було й будівельні матеріали взяти без попередньої оплати їх вартості, і бичка, кілограмів на сто з ганом, із ферми вивести, і ніхто з керівництва того ніби й не помітив. У тому числі й голова правління Мудрика І. І. Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Фрунзівського району Компартії України тов. Тостановський повідомив редакції, що за недоліки у керівництві господарством, безконтрольністю за роботою спеціалістів Мудрика І. І. з посади голови правління колгоспу звільнено.

СТОРОЖ

Пісня тишу сільську
Уночі розірвала:
«Рідна мати моя,
Ти ночей недоспала...»
А сторож на фермі
Белькоче вві сні:
— Вона недоспала,
Тож дайте мені.

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

— Що краще, — риторично запитаємо ми, — вода чи чай?

Мудрих людей це питання має здивувати, бо у них відразу ж знайдеться відповідь!

— Чай — там по собі, а вода... Без води чаю не зварить. А чай... ну, має бути ще заварка і обов'язково цукор.

(Варення та лимон для стислості оповіді, опустимо).

І тоді ми ще раз риторично запитаємо:

— А що таке ГОСТ 2874-73?

Певні, що на це запитання дадуть відповідь не всі, а лише спеціалісти. Вони скажуть:

— ГОСТ 2874-73 — це та вода (чиста вода!), котру хоч так пий, хоч чай заварюй, хоч борщ на ній вари.

Ну, от. Але оскільки на початку нашої розмови з'явилося слово «цукор», то дозволимо собі нагадати і слово «цукроваріння», без якого таке поняття, як «цукор», не мислиме.

А тепер знову про воду, що несе її в своїх берегах одна дуже симпатична річка, і про... відписки.

Річка називається — Рось. Скільки пісень про неї! А відписки? Відписки не пісні — вони пишуться значно легше.

Пишуться Київським виробничо-аг-

тарним об'єднанням цукрової промисловості. Як із пісні не викинеш слова, так і з відписки не може викладати окремі цитати.

Головний інженер вищезгаданої інституції тов. М. С. Кухар, з-поміж іншого, пише (і не вперше!) головлярою обласнапідстанції тов. М. І. Хижняку та головному лікарю сануправління Міністерства охорони здоров'я УРСР тов. М. С. Мухарському таке: «Для оперативного вирішення

питань, піднятих в листах до об'єднання, 7 грудня 1977 року були запрошені директори всіх цукрових заводів області. Відбувся досконалий розгляд стану очисних споруд і намічені конкретні заходи по недопущенню скидання неочищених вод у громадські водойми. У зв'язку з тим, що з 15-ти цукрозаводів, розташованих в області, лише 3 мають градієнти, це не виключає можливості скидання барометричних вод. Порушено клопотання перед міністерством про виділення коштів на проєктні роботи і будівництво очисних споруд для вод першої категорії. Директори і головні

жінки попереджені...»

Словом, і те де, і те не. Добре, звичайно, що «порушено» і «попереджено», але чому так пізно спохватився

тов. М. С. Кухар і підлегла йому інституція? Невже стічні води з цукрових заводів почали забруднювати річку Рось вчора чи позавчора?

Ні, не вчора і не позавчора. Водойою з річки Рось користуються Біла Церква, Миронівка, Богуслав, дрібніші населені пункти (оскільки цих пунктів багато і всіх не перелічимо — їх згадувати не будемо) користуються цією водою теж.

Водойою... Але мова йшла й про чай. Так от. Коли починається сезон цукроваріння, вода в річці Рось у районі вищезгаданих міст і сіл починає дуже нагадувати «чай». «Чай» — в лапках, бо аромат тут зовсім не чайний, йдеться про колір води.

Хочуть цукрозаводи того чи не хочуть, але, починаючи варити цукор, вони дбають і про «заварку» (брр-р!). Такі, в основному цукрозаводи: Кашперівський, Городище-Пустоварівський, Шамраївський (Київська область), Скоморошківський, Погребищенський (область Вінницька).

А тепер про ГОСТ 2874-73. Для того, щоб усе було у відповідності з ним, вода має бути знешкоджена від різних «заварок», має бути чистою, прозорою, словом, такою, що хоч так

Пий, хоч борщ вари, хоч чай (без лапок!) заварюй.

Тому-то, доводячи воду до «кондиції», лише Білоцерківському виробничому управлінню водоканалізаційного господарства щороку доводиться витратити в 10 (десять!) разів більше дорогих знешкоджуючих і дезинфікуючих реагентів, ніж передбачено нормою. А це влітає в копійчку не в одному плані (мається на увазі вартість реагентів), але й в інших: технічне устаткування, фільтри доводиться промивати не раз на добу, а 6 (шість!) разів.

«Копійчка» перевертати лише за минулий рік складає 100.908 карбованців!

От вам і «чай», от вам і «заварка». А ось пояснення, звідки береться «заварка» для такого «чаю»: стічні води першої та другої категорії з Кашперівського цукрозаводу (директор тов. Приходько Б. І., головний інженер Тищенко І. С.) і в новому сезоні йшли прямо в Рось.

У плані пізнавальної інформації нагадаємо, що вздовж річки, окрім Кашперівського, дислокується ще кілька цукрозаводів і кожен підкидає (пробачте — підливає) свою дециму «заварки», яка, знову-таки нагадаємо, ароматом своїм на чай аж ніяк не схожа. Лише кольором...

То як же бути далі? Га? Знову за відписки братися? Чи краще так: ви, тов. Кухар М. С., особисто та ще низка товаришів, од яких залежить, щоб вимоги ГОСТу виконувалися, зберетеся якось за чашкою чаю (чаю — без лапок!) і обговорите це питання в робочому порядку.

В РОБОЧОМУ — значить, не просто обговорите, а щось ЗРОБИТЕ, щоб вода в річці Рось стала чистою і прозорою, як слюза.

Слово честі, це давно вже слід було зробити, але що було, то сплило (стічними водами), отож подумайте, бодай, хоч про наступний, щогорічний сезон цукроваріння.

Час іще є. Але не забувайте, що він швидкоплинний. Як і вода в річці Рось.

Г. ЛОЗУН.

«Моя міліція мене береже...»

Де б і коли ми з вами не говорили про славних охоронців громадського порядку — працівників міліції, — ці афористичні слова поета завжди спливають у пам'яті. Що ж, цілком справедливо, бо ми твердо знаємо: коли нас спіткає якесь лихо, коли нашому життю чи здоров'ю загрожує небезпека, міліція неодмінно прийде на допомогу, захистить, і, якщо знадобиться, грудьми прикриє від злочинного удару...

Ось чому на її любов та увагу до кожного з нас відповідаємо повною взаємністю. І не лише відповідаємо, а й самі активно включенося у боротьбу за громадський спокій і правопорядок. Маємо на увазі не тільки добровільні народні дружини, а й ту повсякденну поміч, яку подають міліції наші люди, завжди пам'ятаючи прекрасне гасло «Не проходите мимо!»

І вони такі не проходять. Навіть повз найдрібніші порушення.

Не пройшов мимо і двадцятишестирічний вінницький електромонтажник Павло Каливошко. Не пройшов і — на відміну од усіх інших випадків — вже за годину гірко шкодував про це.

А трапилося ось що.

Перебуваючи у відрядженні у місті Хмельнику, увечері 26 січня 1978 року він разом із товаришем по роботі Василем Хлівним побачив, як біля місцевого ресторану якийсь хуліган ударив дружинника. Недовго думаючи, Павло кинувся на захист дружинника. Хуліган тут же накинувся п'ятами. А підоспіла міліція в особі старшини Г. Бабійчука та сержанта В. Сушка, не розібравшись у ситуації, схопила Каливошка за барки — як сплячого на місці злочину бешкетника — і силоміць заштовхала в машину. І хоча й дружинник — Георгій Сірококий, і Василь Хлівний, котрі теж сіли в машину, пояснювали охоронцям порядку, що Павло ні в чому не винен, вони лише відмахувалися: мовляв, доставимо затриманого куди слід, а там видно буде. Важко сказати, чим була викликана така завзятість: чи тим, що Г. Бабійчукові просто

вані у Хмельник робітники Вінницького спеціалізованого управління № 425.

Та сталося інакше. Не встигла санітарка допомогти П. Каливошці вибратися коло штабу з машини (Павло уже ледь пересувався від побоїв), як Бабійчук і Сушко, побачивши його, радісно вигукнули: «А-а, ось ти де! А ми тебе ніяк знайти не можемо!» — скрутили йому руки і поволокли в приміщення. Санітарці ж, котра спробувала заступитися за хлопця, грубо порадили «не втручатися не у свою справу і їхати, звідкіля приїхала...»

ЗАКОН один для всіх

чимось не сподобався Каливошко, чи, можливо, тим, що приятель старшини В. Сушко догулював останній день відпустки і в нього свербіли руки, — але вони вирішили проігнорувати цілком очевидні факти. А вирішивши, стали примушувати Каливошка (уже в штабі добровільної дружини, де, до речі, крім них, нікого більше не було) писати пояснення про те, як він «хуліганив», нецензурно висловлювався і не реагував на зауваження перехожих».

Коли ж робітників, цілком природно, обурився й відмовився це робити, вони — наче тільки того й чекали — накинулись на нього з кулаками. Першим продемонстрував свої боксерські прийоми старшина Бабійчук. Тут же до нього підключився колега Сушко. Переспіваючи удари лайкою, вони удвох добряче потовкли П. Каливошка. А коли він, ледь вивравшись, залишивши в руках у міліціонерів пальто, шапку і шарф, вибіг на вулицю, Бабійчук і Сушко ще й організували автомобільну погоню. Проте Павлові пощастило втекти. В дужках зауважимо: наляканим дику екзекуцією, Г. Сірококий та В. Хлівний покинули приміщення штабу. Перший, як пояснив нам згодом, не міг «перенести цього видовища», а другий просто заявився і кинув свого товариша напризволяще...

Погано орієнтуючись у незнайомому місті, напірроздзягнений, П. Каливошко, врешті-решт, деся на початку першої години ночі випадково забрів на територію лікарні Південно-Західної залізниці і звернувся до чергових медиків. Лікар-ортопед Л. А. Мовчан, медсестри Н. М. Мельник і В. В. Мукомел, санітарка М. А. Левчук негайно подали хлопцеві необхідну допомогу і, думаючи, що його побили якісь хулігани, сказали:

— Може, викликати міліцію? — Медики, як і всі ми, навіть і думки не припускали, що Павла «розмалювали» саме в міліції.

Коли ж він аж затремтів од такої пропозиції і розповів, як і що з ним сталося та де він втратив свій одяг, Л. А. Мовчан, зробивши відповідний запис у книзі чергувань, попросив М. А. Левчук поїхати разом із потерпілим машиною лікарні у штаб дружини, забрати його речі й відвезти до санаторію ВЦРПС, де працювали і жили командиро-

У штабі, як кажуть, полку прибуло. Тут на той час був і начальник штабу дружини М. В. Півторак. Йому й поскаржився на дії міліціонерів П. Каливошко. Та, як не дивно, співчуття не знайшов. М. В. Півторак і бровою не повів. Навіть тоді, коли Бабійчук і Сушко ще додали П. Каливошці — за те, що насмілювався поскаржитися.

А далі почалося найдивовижніше. Для того, щоб якось виправдати свої незаконні дії, Г. Бабійчук і В. Сушко випишують від імені чергового по райвідділу направлення на медичний огляд для встановлення стану алкогольного сп'яніння П. Каливошка; везуть його в районну лікарню і... одержують акт про те, що робітник був п'яний. На щастя Г. Бабійчука та В. Сушка і на нещастя П. Каливошка, в лікарні тієї ночі чергував випускник Вінницького медінституту, лікар-інтерн (тобто фактично стажист) В. Волковський — людина слабохарактерна та безпринципна. Пішовши на повіді у двох порушників законності, він, ані

на мить не замислюючись навіть не оглянувши потерпілого (як того вимагає відповідне положення) визначив у П. Каливошка «середній ступінь сп'яніння» і скріпив своїм підписом явну фальшивку.

Щоб більше не повертатися до цього так званого акту, скажемо, що всі кваліфіковані медики, до яких ми зверталися, твердо заявили, що він — безумовна «ліпа». А головний судмедексперт Міністерства охорони здоров'я УРСР, доктор медичних наук, професор Ю. П. Шупник у своєму висновку щодо витвору В. Волковського чітко вказав: «...акт складено вкрай неовно... Висновки лікаря про середній ступінь сп'яніння у гр-на Каливошка зовсім не відповідають наведеним медичним даним».

До того ж працівники залізничної лікарні, які подавали робітникові першу допомогу, в один голос підтвердили, що П. Каливошко був цілком тверезим...

А вранці 27 січня керівники Хмельницького райвідділу міліції заходилися рятувати честь мундира. Першим із доставленим сюди «злочинцем» мав бесіду начальник райвідділу П. І. Музика. Потім активно підключився начальник слідчого відділу В. С. Дрейчук. Укупі з Г. Бабійчуком він усіляко залякував П. Каливошка, примушували того підписати протокол про нібито вчинене ним хуліганство. І, зламаний психічно, зневірений, наляканий перспективою знову потрапити під ваговиті Бабійчукові кулаки, П. Каливошко здався, після чого його у супроводі вже В. Сушка направили в суд, де — знову ж таки у присутності Сушка — оштрафували за «дрібне хуліганство»...

Так би, можливо, й кінчалася ця неймовірна історія, що не вкладається ні в які рамки нашого морального кодексу, але зате дуже чітко вкладається у рамки кодексу кримінального, — якщо не принципова і чесна позиція партійної організації Вінницького спеуправління № 425, очолювана П. А. Уровським. Коли товариш по роботі дізнався про цей надзвичайний випадок, про те, що П. Каливошко півмісяця після нього перебував на лікарняному,

вони рішуче виступили на захист одного з кращих своїх робітників, члена КПРС, колишнього депутата Ленінської райради м. Вінниці, п'ятикурсника заочника політехнікуму.

Парторганізація створила спеціальну комісію, котра розібралася у цій історії. Однак обласна прокуратура порушила кримінальну справу за матеріалами перевірки скарги П. Каливошка лише після втручання Перця — аж 27 березня цього року. Проте фактично слідство почалося ще пізніше — тоді, коли редакція вела свою перевірку. Зазначимо, що деякі працівники Хмельницького райвідділу міліції всіляко прагнули вплинути на хід слідства. Були навіть намагання примусити медиків залізничної лікарні відмовитися від своїх попередніх свідчень. Усі причетні до справи П. Каливошка службові особи будь-що старалися скопирметувати його, не маючи на те жодних підстав. А начальник слідчого відділу В. С. Дрейчук і тепер категорично заявляє:

— Раз затримали, значить — правильно!

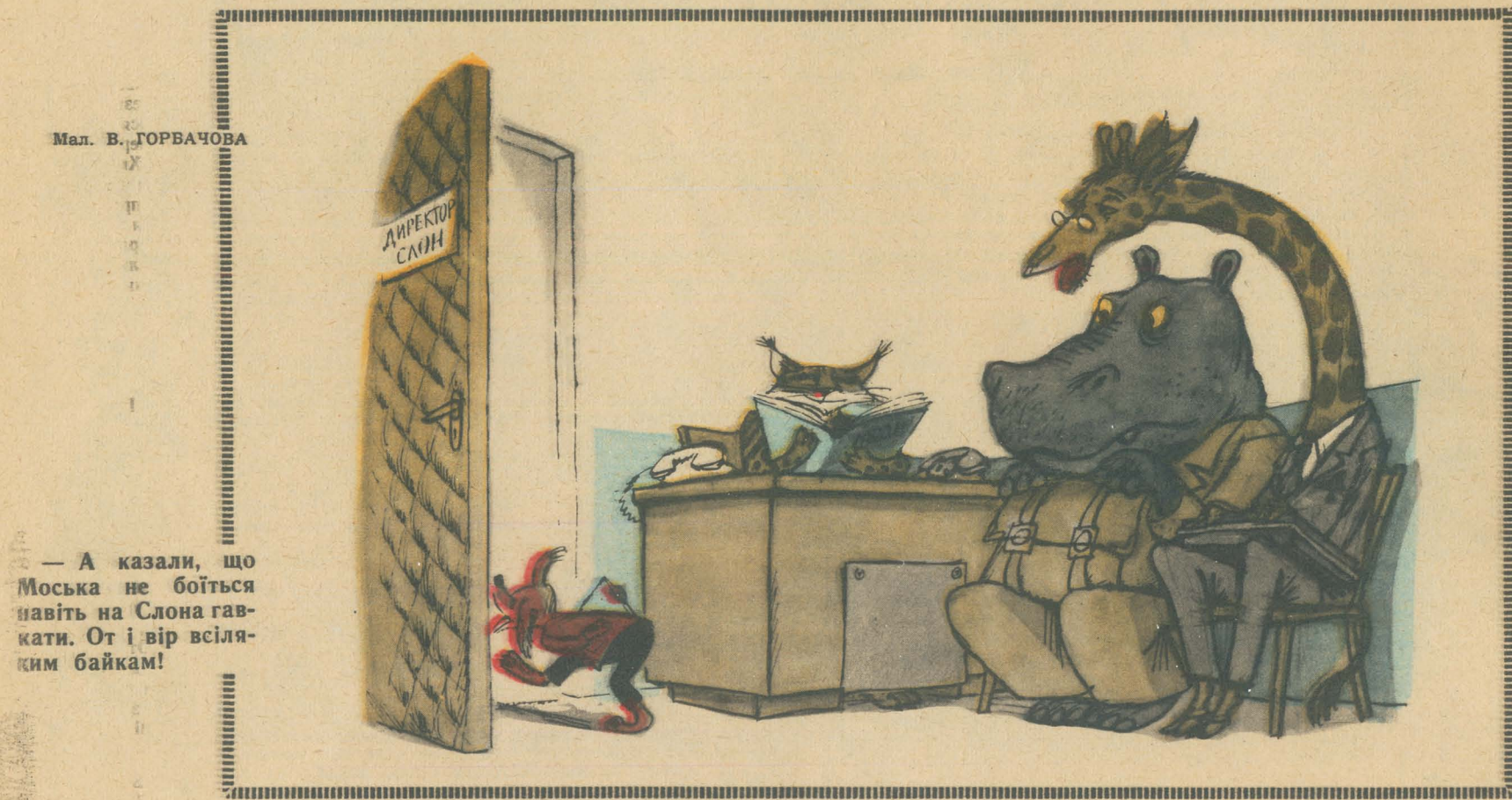
Та як би там не було, слідство закінчилося. І теж без несподіванок. До кримінальної відповідальності притягнуто самого лише Г. Бабійчука. Що ж до В. Сушка, то обласна прокуратура дійшла висновку, що в його діях немає складу злочину. Залишається тільки дивуватися: а хіба ж від початку й до кінця всієї історії В. Сушко не знаходився поруч із Г. Бабійчуком? Хіба він не довлав до неї і своїх рук?

Сподіваємося, що останнє слово буде за республіканською Прокуратурою.

На закінчення ж скажемо: ми глибоко переконані — цей прикрий випадок ні в якому разі не підірве віри людей у нашу міліцію, не кине чорної тіні на її чесних працівників. Отож на запитання когось із скептиків: «То чи ж варто не проходити, як кажуть, мимо?» — ми оптимістично відповідаємо: так, варто. Бо твердо знаємо: люди типу Бабійчука, Сушка та їм подібні — випадкові у наших славних органах міліції.

В. ЧЕПІГА,
О. ЧЕРНОГУЗ.
Спеціальні кореспонденти Перця.
Вінницька область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А казали, що Мосцька не боїться навіть на Слона гавкати. От і вір всіляким байкам!

Сорочка з сенсацією

ГУМОРЕСКА

Науковий працівник Радко Ікономов стояв у трамваї і байдуже дивився у вікно, за яким виднілися людські постаті, миготіли авто, вітрини... Тіснява, штовхання дратували Ікономова, але він терпляче чекав своєї зупинки. Ось, будь ласка, знову хтось грубо штурхонув під бік, не вибачившись, просунувся наперед і втиснувся між огрядною тіткою та Ікономовим. Вікно затулила широка спина юнака в строкатій сорочці. «І звідкіля взялася ця ідіотська мода штампувати сорочки-газети? — сердито подумав Ікономов. — Мазанина якась несусвітня! Он і син, шмаркач, а набридає: дистань та дистань... Кошмар! Скоро штани шитимуть з газетними текстами. І яка користь з цієї вигадки?»

Він мимоволі розглядав сорочку: фотознімки, спортивні рубрики, крупні заголовки рябіли перед носом... Написи — по-італійському. Гм, хіба прочитаєш хоча б одну статтю? Ось, на лівій лопатці... Але що це? Неймовірно! В статті йшлося про вирішення проблеми біологічного очищення шахтних вод. Тема, над якою Ікономов сушить голову уже третій рік! Він просто-таки вп'явся в статтю. Та, на жаль, в кінці колонки стояло: «Продовження на сьомій сторінці».

— Товаришу, — невпевнено торкнувся плеча хлопця, — вибачте, але я попрошу вас... Зрозумійте мене правильно... Справа в тому, що на вашій спині... ну, тобто на сорочці я випадково угледів надовне — ба! — сенсаційне повідомлення, яке мене страшенно заінтригувало. Проблема...

— Не корчіть з себе дурня, — процідив крізь зуби юнак. В цю мить трамвай зупинився — і власник сорочки-газети випхався на платформу. Ікономов поспішив слідом за ним.

— Е-е-е... Я не дурень. Вчений я... доводив науковець. Мене й справді зацікавила стаття... В ній — важлива інформація. Вкрай необхідно знати, що там далі, а продовження на сьомій сторінці. Розумієте?

— Це ж вам сорочка, а не газета, — відмахнувся хлопець. — Нема такої сторінки. Ясно?

— Ну, прошу, дозвольте, — ледве не плакав Ікономов. — Я... я огляну всю сорочку. Така щаслива нагода... Може, на животі або на грудях... Юнак, врешті-решт, розвеселився:

— Ні, я сьогодні помру зі сміху! Що це вам — читальня? Ікономов не відступав: прохав, благав, вибачався. Юнак все-таки не витримав — дозволив оглянути сорочку.

— Авторалі в Монте-Карло — не воно, пригодницькі фільми — не те, інфляція, міланські банки... — похалпиво читав науковець.

— Нема, — промовив з відчаєм у голосі. — Будьте ласкаві, підніміть руки догори. Подивлюся під пахвами.

Юнак покірно підняв руки. Під лівою було опубліковано короткі вісті, під правою — рекламу служби побуту.

— Дякую і ще раз перепрошую, — розчаровано пробурмотів Ікономов і поплівся до трамвая.

— Так. Значить, сорочки-газети виходять з моди, — зробив висновок юнак, — якщо ними уже цікавляться такі старі шкарбани...

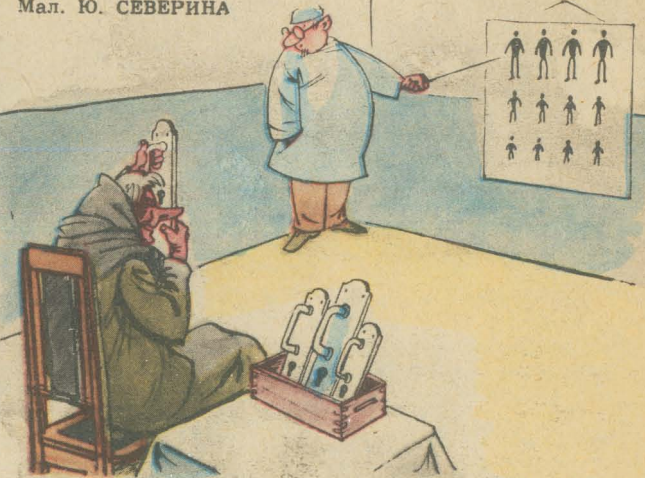
З болгарської переклав
А. КОЦЮБІНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

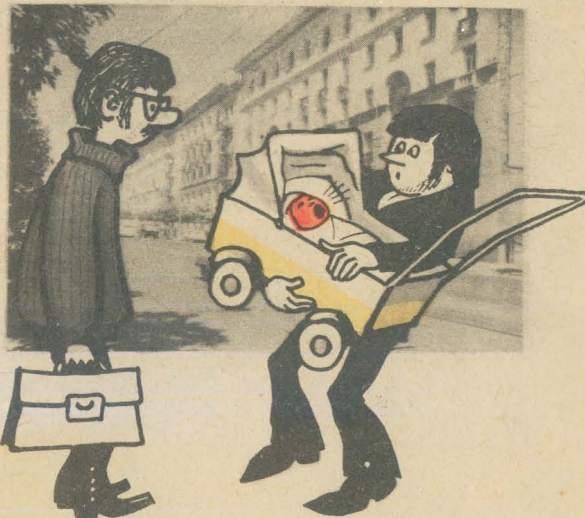
Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

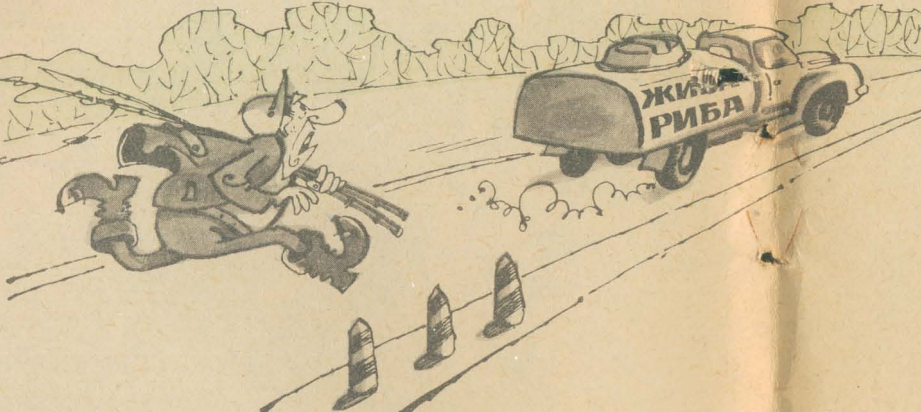
Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

— Дружина сказала: якщо буде плакати, то поноси на руках...

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Клюнув.

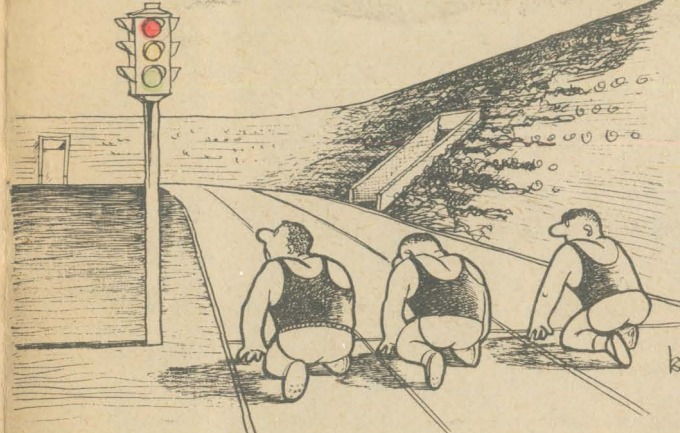

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. ГОЛОВАНОВА

Без слів.

ПРИЙДІТЬ ПОКЛОНІТЕСЯ!

Чого-чого, а приемного мало. Сидиш, працюєш — а тут тобі, як сніг на голову, — лист із редакції: пересилаємо, мовляв, скаргу такого-то і такого-то, розберіться.

Ага. Скаргу, значить. Так-так. А подати сюди такого-то і такого-то!.. Ви що ж це, шановний, писульками займаєтеся? Капати на нас здумали?

— Ну, а що ж залишається робити, як воно нам за комір капає? Доки ж терпіти? Ходили до вас, ходили...

— Нічого, ще раз можна було прийти. А то — зразу за авторучку... Грамотні дуже!

Отака, приміром, розмова відбулася між начальником дистанції цивільних споруд Південної залізниці М. Є. Яценком та мешканцем будинку № 17-а по вулиці Свердлова у Харкові І. Г. Шейком. Розмова, самі розумієте, неприємна. Бо, з одного боку, утримання будинку в належному стані входить у коло обов'язків очолюваної т. Яценком дистанції, а з другого боку, І. Г. Шейкові доводиться у тому будинку жити. А поспробуй вживи, як узимку температура у квартирі коливається від 15 до 7 градусів Цельсія!

От і не витерпів І. Г. Шейко, написав до редакції.

Ну, а що ж М. Є. Яценко? Та що ж... Побурчав-побурчав на «сильно грамотних», але нікуди не дінешся... Невдовзі й відповідь до редакції надіслав: на критику зреагували, котельня і система центрального опалення в будинку № 17-а працює вже нормально, до 20 грудня 1977 р. і ремонт даху закінчено.

Ми уявляємо, яким благородним обуренням закипить М. Є. Яценко, коли дізнається, що в лютому цього уже року громадянин Шейко написав нам другого листа: усе, мовляв, без змін, цілу зиму промерзли, на горіщі замети снігу лежали, а навесні, ясна річ, почали танути. Ну, й самі розумієте...

Не думаємо також, що з великим захопленням сприймуть деякі керівни-

ки й лист до «Перця» вчительки із села Клинівки на Буковині Тамари Тимофіївни Рачковської. «Купила я стареньку хату, — пише вона в цьому листі. — Відремонтувала її і стала жити. Проте недовго розкошувала. Розширили в селі дорогу, підняли її, і опинилася я зі своїм маєтком у ямі, котру весь час затоплювало. Почала моя хата валитися. Нарешті, аж після того, як пообивала я усі офіційні пороги, шляховики з великою неохотою погодилися зробити те, що й мусили за законом зробити відразу: побудувати мені нову хату. Начальник шляхового ремонтно-будівельного управління № 102 т. Краснянський особисто пообіцяв створити спеціальну будівельну бригаду на чолі з майстром Павлушиним і не пізніше вересня будинок закінчити.

Ні у вересні минулого, ні у березні цього року новосілля я не дочекалася. Хоч і сама тяглася з останніх сил, допомагаючи будівельникам, внаслідок чого аж двічі потрапляла в лікарню з травмами.

Я вже подумувала — чи не звернутися до шабашників? Ті швидше зроблять. Але й зуплять — тільки держись. А де я візьму стільки грошей? Адже недавно лишилася я без чоловіка, та ще й із чотирма дітьми. У хаті всю зиму холоднеча стояла...

Продовжувати? Мабуть, не варто. Бо ще, чого доброго, майстер Павлушин образиться. А за ним, певна річ, і сам т. Краснянський. Можна також накласти гнів і членів виконкому Сторожинецької районної Ради народних депутатів, які на своєму засіданні зобов'язували т. Краснянського збудувати ту хату. Та й самого начальника Чернівецького облшляхбуду К. Г. Дюрчича, який — теж зобов'язував...

Як це легко: зобов'язав, наказав — і гора з плечей. Діло зроблено! Свість спокійна, як море в штиль. Спить міцно, без сновидінь. І голівне — тепло. І зверху не капає.

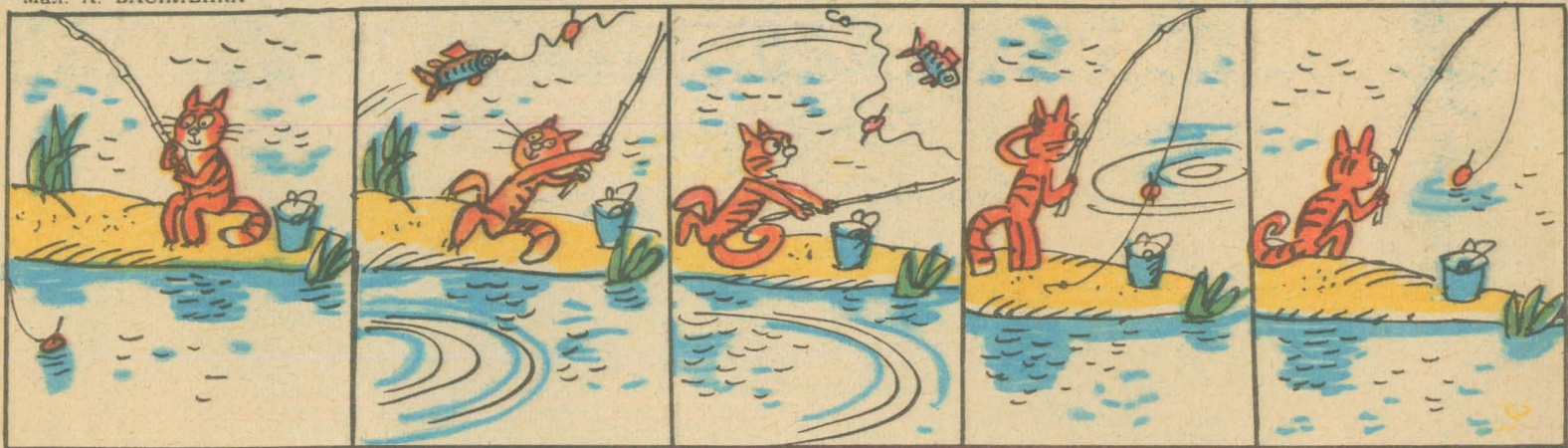
Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Навіщо мені пальма? Краще ця липа... для натхнення.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГОРОБЕЦЬ-ХВАСТУНЕЦЬ

Сіробокій Горобець
Був великий хвастунець,
Він хвалився, аж свистів:
— Не боюся я котів.
— Будь-якого я ката
Вмить впіймаю за хвоста...
Ще хотів він щось сказати,
Та котра вийшов з хати.
Ну, й було ж надворі сміху,
Бо хвастун заліз під стріху,
З переляку ледь не вмер,
Так сидить і дотепер!

Ол. ТКАЧОВ.

НЕ СКАЖУ

У кімнаті тиша, спокій,
Чуть, як муха пролетить...
Де стояв торшер високий,
Купа скляночок лежить.
Поспитала мама: «Сашо,
Хто це лампу міг розбити?»
— Не скажу цього нізащо,
Бо Іванко буде бити.

В ДИТСАДОЧКУ

В дитсадочку за годину
Ми зліпили з пластиліну:
Гнатик — яблуко ранет,
А Василько — пістолет,
А Наташа — синю миску,
А Юрасик — сіру кізку.
Гнатик Юричку прохав:
— Ти не став цю сіру кізку
Біля яблущка так близько,
Бо вона — немов жива:
Ще згризе його, бува!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Місто на колесах

По дорозі
Кінь біжить,
Аж земля
За ним дрижить.
За конем тим
Урочисто

На колесах
Мчить місто.
У будинках
Люди сидять,
У віконечка
Глядять.

М. ЛИСИЧ.

КВАСОЛЬЧИНА НАУКА

Бичка припнули за хатою до яблуні. Він був рябенський, тому його назвали Квасолькою. Мати в полі, батько на тракторі. Юрко й Сашко Квасольку доглядають.

Набридли їм поїти його теплим пійлом, наставляють свої лоби — вчать бичка буцатися. Йому це сподобалося.

Юрко й каже:
— Давай його ще чомусь вчити!

Сашко підносить цукерки, але бичок нюхнув і відвернувся: теля телям. Спробували дати хліба — з'їв. Грудочку цукру теж з'їв.

— Та його і грамоти можна навчити! — захоплюються хлопці.
— У... У!.. — почав один. Другий штрикає Квасольку під бік. Той, хоче чи не хоче, а озивається: — Му-у!..

— А тепер, — підстрибує Сашко. — давай ми його навчимо плавати.

Зняли бичка з припону, повели до річки.

Квасолька побачив воду й занатурився. Юрко тягне його в річку, Сашко підпихає, та не можуть зрушити з місця. Зачерпнув Юрко долонями воду, несе, щоб хлопнути на Квасольку, а той буць його лобом, хвиць ногою Сашка, — обидва й попадали. А бичок як зареве: «Му-у!..» — і пішов вистрибасом, вистрибасом.

— Ти диви, десь-то ми перевчили його, — бідкаються хлопці.

Довго понад берегом бігали, поки загнали його у двір. На тому й скінчилася бичкова наука.

Борис ХАРЧУК.

УСМІШКА

Ми з Петром Свирстюком — приятелі, сусіди й колеги: длубаємось у торгівлі. Наші дружини змагаються.

Петрова жінка дістала французького мохеру. Моя — італійського.

Зате моя добула лондонські чобітки, а Петрова — лише з якогось Рейк'явіка.

Моя хапнула чехословацьку кришталеву люстру, а Свирстючка — тернопільську: і дорожчу, і зовсім не кришталеву, а тільки під кришталем.

Килими ж у нас косівські, а Петрові привезли іранські.

З меблями нам теж не поталанило: маємо югославські. Свирстючка ж хизується гнучими арабськими.

Зате дача в нас — кам'яниця на сім кімнат. Петро спромігся лише на двоповерховий котеджик з чотирьох кімнат, та ще й без підвалу.

А ось на транспорті — моя жінка вважає — ми втратили: до останнього часу я катав її на «Ладі», а Петро свою — на двадцять четвертій «Волзі».

Свирстюкові дали шість років, а мені — п'ять.

Усе-таки наша взяла!

Анатолій МИХАЙЛЕНКО.

— Що ж ти півпартії не дограв і вже біжиш додому?
— Так я ж у вас працюю на півставки...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

М. М. Пістрій був головою Кременської районної ради товариства мисливців та рибалок «Двобій» («Перець» № 6 за 1978 рік).

Як повідомив редакції секретар Ворошиловградського обкому Компартії України тов. Романенко, факти підтвердились. Пістрого М. М. з посади голови районної ради товариства мисливців та рибалок звільнено.

ТЕРМІНОВА «ЖКАМИН»

Якщо запитати будь-кого: «Чи торкнувся технічний прогрес поштово-телеграфної справи?» — відповідь буде чітка: «Безумовно. Тепер немає на землі місця, куди б не дотягнулася всемогутня і швидка поштово-телеграфна рука. Навіть на орбітальній станції нещодавно працювало космічне поштове відділення!»

Усе це так. Але...

Село Гольми Балтського району Одеської області і селище Лиманське Роздільнянського району тієї ж області знаходяться одне від одного не на космічній відстані. Так от мешканець цього села П. Згирко надіслав у Лиманське термінову телеграму № 53 такого змісту: «Лист отримали 19. Приїдемо 23».

І що б ви думали? Телеграма щезла. Адресат її не одержав. П. Згирко спробував було знайти невадху-мандрівницю. З поштового відділення села Гольми зробив службовий запит. І от недовзі адресатові у Лиманському вручили телеграму, в якій зазначалося:

«ЖКАМИН НАША СРОЧНАЯ ОН КУЛИКОВСКИЙ».

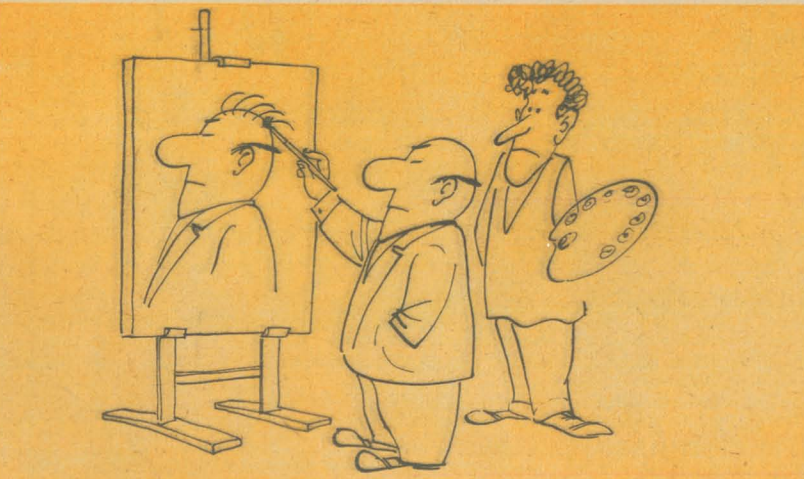
Довго вчитувався адресат у цей загадковий текст, але так нічого й не зрозумів.

Не зрозуміли й ми, коли П. Згирко повідав редакції цю дивну історію. Не зрозуміли й вирішили запитати в керівників Одеського облуправління зв'язку:

— Що все це має означати, шановні товариші? Куди поділася термінова телеграма? Як розшифрувати вашу «ЖКАМИН» і як пов'язати її з загальним поступом поштово-телеграфної справи?

Г. МЕЛЬНИЧУК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

ПО-ДЖЕНТЛЬ-МЕНСЬКОМУ

Ще ліниво погойдувалися лопаті пропелерів, а до невеликого військового літана уже піднявся дим. Через кілька хвилин він мчав у місто, і двоє джентльменів у розпачливих нагородах мундирах вели невимуслену розмову.

— Отже, будемо затикати рота світовій громадській думці? — сказав перший.

— Іншого виходу немає, — відгукнувся другий. — Який, звісно, не наш високий покровитель... — він махнув рукою в бік океану, де на рейді майорили «зірки та смуги» і «юніон-джени».

— Але і їх треба зрозуміти, — мовив перший. — На весь світ кричати про права людини, а їм у відповідь: краще подивіться, кого ви самі підтримуєте — затятих південноафриканських і родезійських расистів. От заокеанські друзі і просять нас: «Робіть, що хочете, але так, щоб на нас — ваших союзників — пальцями не тикали. Тільки й чути — в Південно-Африканській Республіці кулка білих расистів по-варварськи поводитиметься з чорним населенням!»

Те ж саме і в нас у Родезії. І нам друзі закидають: мовляв, ми вам допомагаємо, тож робіть свої справи по-джентльменськи... Ну, ми вже дещо придумали. Тепер ніхто не до-

веде, ніби в Родезії білі чорних нищать. Цікаво, цікаво, давайте докладніше.

— Прощу. Приміром, плануємо операцію. Партизанів не завжди обдуриш, то найчастіше беремо за ціля табір з біженцями. Так от, інтендантство закуповує фарбу. До речі, імпортує — американська чи англійська — у даному разі найкраща. Колір? Чорний, звичайно. Як обмажемося з голови до п'ят — сміху не оберешся. Потім форму партизанську натягнемо — і давай з автоматів, хто попадеться, косити. А висновом: чорні з чорними б'ються. Ми ж — ні при чому. Геніально!

— На сто відсотків! Ми, правда, інакше робимо. У Намібії, приміром. Ось, прошу, комікс.

зрозуміє. Бачите картинку: лідери отієї клятої СВАПО (Організації патріотів Намібії В. С.) — життя через неї спокійного немає — їдять маленьких дітей. А ось інша знахідка наших пропагандистів: озброєний африканець вбиває священика. А це — листівка: бійців СВАПО вчать вбивати всіх і кожного. Дешево і сердито. Дивись, і посваримо партизанів з місцевим населенням. І не треба для цього фарбою мазатись. А головне — по-джентльменськи, у білих рукавичках...

— Та хіба тільки ви отак, у рукавичках? Наші головорі... пробач, західні друзі — тисячі! — щомісяця кожному платимо і вгадали так, що тепер містер Ян Сміт об жодний параграф різних міжнародних конвенцій не подрапається. Приміром, закидали нам, що не по-джентльменськи на полі бою поводитимось, мовляв, мертвих ворогів не ховаємо. Так ми тепер не тільки їх, а й друзів їхніх обслуговуємо. Як? Дуже просто. Ото б'є хтось із наших партизанів, і відразу до нього з ножем. Живіт розпоре — і гранату всередину. Придуть чорномазі мертвого ховати, тільки за нього візьмуться — і всі, дивись, уже на небі. Й ніякого похорону взагалі не потрібно.

— Ну, винахідники, ну, діти наукового прогресу! До речі, прихили. Ось ваш готель «Чекатину» з міністерства оборони. Там і меморандум складаємо. Назву пропонуємо таку: «Про джентльменські методи боротьби збройних сил ПАР і Родезії з чорними дикунами». Звучить сиромо і зідністо.

Поки що не відомо, чи побачив світ згадуваний вище меморандум, але всі перелічені факти розбою расистів справді мали місце. Про них повідомляють журналісти патріоти Зімбабве і Намібії.

В. САВЦОВ.

І сміх, і гріх МОТИВАЦІЯ

Друкар Дін Маккеннеді з міста Абердіна (Шотландія) звернувся до відповідних властей із проханням, щоб за слухання радіо з нього брали тільки половину встановленої плати. Свою заяву він обгрунтовує так: «З недавнього часу я зовсім оглух на одне вухо».

ЗМІСТОВНА КАРТИНА

У одного багатого комерсанта у Базелі (Швейцарія) було украдено абстрактну картину. Називалася картина «Літній полудень». Коли детективи попрохали власника картини розказати, що саме на ній зображено, той безпорадно розвів руками. Єдине, що він з певністю сказав, — це те, що заплатив за неї 50 000 франків.

НЕ БОЛІЛО

З кабінету зубного лікаря виходить хлопчик і ридма ридас. Бабуся, яна очікує своєї черги, запитує:

— Хлопчику, невже так боліло? — Та не боліло. Але який і вас утрощ тримали, то ви ще б не так кричали.

Надіслав Л. МАЗУРОК.
С. Світязь
Волинської області.

РОЗМОВА ДРУЗІВ

Учитель вечірньої школи звертається до приятеля-лікаря:

— Ну, як ти там із хворими? — Нічого. Добре. Лежачих нема. А як у тебе? — цікавиться у свою чергу.

— З набором добре, але мало ходячих, — відповідає учитель.

Надіслав В. СИРИЦЯ.
м. Кременна
Воронішівської області.

ЗАБУЛА

Сидять у хаті дід та баба. От дід і питає:

— А пам'ятаєш, бабо, нашу першу зустріч? — Пам'ятаю, дід, пам'ятаю. Це було на Миколу, п'ятдесят років тому.

— А пам'ятаєш, бабо, яку я тоді гарну хустку подарував? — Пам'ятаю, дід, пам'ятаю. Я тоді вперше дозволила тобі поцілувати мене в ліву щочку.

— Бабо, га, бабо, а куди ти сховала гроші, що нам вранці сусід за набанчиком приніс? — Забула, дід, забула.

Надіслав В. ЛАТИНІН.
Ульяновська область,
Мелекеський район,
радгосп ім. Крупської.

БЕЗ ІМЕНІ

— Ян звешся, хлопчику? — Я не знаю! — А як тебе кличуть удома? — Тато накуть — шибеник, мама — збитошний, буня — опришок, дід — розбійник, а тітка — люципір!

Надіслав В. РИНДЕР.
с. Вілятин
Івано-Франківської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Вісімдесятитрітню жінку запитують: Чому ви не носите окулярів? — Я б носила, та мій чоловік каже, що вони мене роблять старою.

У ГОСТЯХ

— Ти знаєш, — звертається молода жінка до подружки. Учора в гостях зустріла свого колишнього чоловіка.

— Ну і що? — Ніколи не думала, що він такий приємний співбесідник.

Надіслав В. ІВАНОВЕЦЬ.
с. Вілятин
Волинської області.

ГУМОРЕСКА

— Алло! Рябонінь? — голова «Міжколгоспбуду» Маледон Степанович Коцупуд почував телефонною трубною вухо і зручніше вмотивував у кріслі. Привіт, голубе! Ще довго клуб у Гарбузівіці муржитимеш? А хто ж знає? Не розкажу мені назочку про козу та семеро козенят. Добре, я з тобою на цю тему ще поговорю. А зараз слухай уважно. Є задумка провести конкурс молодих штукатурів. Я тебе не питаю, вистаєш у тебе кадрів чи не вистаєш, — розпалювався Маледон Степанович. — Про це нехай у тебе голова болить, ти ж виконроб... Ну, й що, як теслярів присилав? Учора конкурс теслярів, сьогодні — штукатурів. Мда-а-а... Ньютона з тебе не вийшло б. Тобі б і гарбуз на голову вправ — ніякого закону ти б не відкрив. Знаєш же, що ми по здачі об'єктів у області задніх пасемо. Зате по конкурсах на першому будемо. Вловлюєш? Отак би й зразу. Словом, щоб завтра вранці твій Іван Куцук у мене як штик був! Все! — Маледон Степанович поклав телефонну трубку і полегшено зітхнув. — Здається, усіх обдзвонив. Ох, і замотався я з цими конкурсами...

А вранці наступного дня Маледон Степанович стояв на купі глини і вітав представників будівельних бригад району:

— Конкурс штукатурів — це свято праці. То ж покажіть, товариші, усю свою майстерність і вміння. А головне, якість і ще раз якість. Зрозуміло?

— Зрозуміло! — дружно відповіли молоді штукатури.

— Тоді за роботу! — вигукнув Маледон Степанович і натиснув кнопку секундоміра.

І — почало-о-ось. Забігали, замешувалися учасники змагання, наче це був не початок другого кварталу, а останній робочий день року. Назив Маледон Степанович упнів, бігаючи від одного штукатура до іншого.

— Якість, товариші, якість — перш за все! — час від часу нагадував він, витираючи спітнілу лису.

Все йшло добре, поки Маледон Степанович не помітив, як працює Микола Шепітько із Хмелівки. Обличчя голови «Міжколгоспбуду» від того позеленіло, мов гороховий стручок:

— Ти що, знову зацікавився? — закричав він на Миколу. — Ти ж не баню у Хмелівці штукатуриш! Ви тільки глянтьте, товариші, на роботу цього бракороба. Негайно перероби, поки не засохло. І запам'ятай, що ти на конкурсі, а не на роботі!

Одне слово, умови змагання були складними. Приспівливе око голови помічало найменший брак. Все мало відповідати найвищим вимогам штукатурного мистецтва.

— А перекур буде? — поцікавився Олексій Заблуда з Терешківки. — Я й доміно взяв.

— Який перекур? — аж закипів Маледон Степанович. — Будеш у своїй Терешківці на тваринницькому комплексі курити і в доміно грати. А тут, повторюю, конкурс.

— А може у вас секундомір зупинився? — кинув і собі слівце Іван Куцук.

— Не хвилюйтеся, усе за правилами. Залишилося не більше години, — заспокоїв його Маледон Степанович, поглядаючи то на секундомір, то на стіни.

І лише тоді, коли все було заштукатурено, голова «Міжколгоспбуду» дав відбій:

— Здається, все. Потрудилися на славу. Молодці! — похвалив він учасників конкурсу. Потім приспівливе оглянув об'єкт і визначив переможців.

А коли вручав їм дипломи, ще раз глянув на свій тільки-но поштукатурений будинок і подумав: «Треба провести ще конкурс малярів, і можна буде справляти новосілля».

Михайло ПРУДНИК.

Коли невдачу у коханні Мені прийшлося пережити, — Тоді була уся надія Втрачається в той час на мить. — У наступну мить вона вже повертається, чи не так?

В кімнаті, де культура є, Не спить людина без подушки. А. Н-ко з Вінницьчини.

— Спасибі. Збільшили кількість подушок у своїх кімнатах удвоє. Тепер нас у безкультур'ї не заплідозниш!

Пожила вона з півроку Й не схотіла більше жити, І вдруге заміж вийшла вмиг.

Н. О-ик з Житомирщини. — Оригінальний спосіб самогубства!

І заломив циліндр верх На шні галстук затягнувши Семен виламує ферт Рукою обвів навколо «душі».

А ще, щоб вагу присвоїти Щоб досконаліше назватись Наш гід ламаючи язик Схотів чужинцем показатись.

О. М-о з м. Орджонікідзе на Дніпропетровщині.

— Ну й нехай би собі ламав, а то, бач, он і на вас як негативно вплинув...

На дорозі стоїть Зіна Мов на сцені балерина Розкидала руки-крила Рух у місті зупинила.

Постовий джорчність: — З дороги! Та вона: — Не маю змоги Вачиш, трапилась дрібниця — Наступила на спідницю.

І. В-ко з Донецька. — А постовий все-таки хай іще поджорчить.

ЗА ЩО ВЗЯТИСЬ!

— Пора за розум братися, ледащо! — Я й рад би взятись, та немає за що...

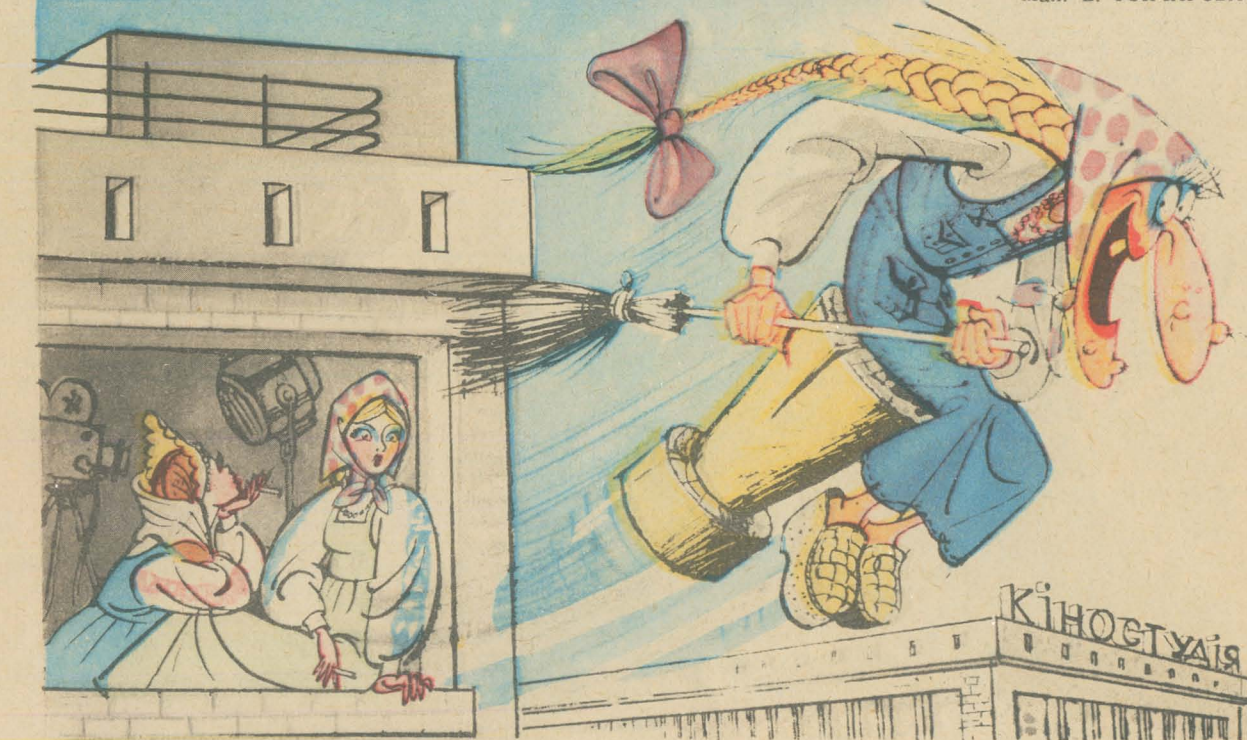
ПИХАТА ШАПКА

Ні, тільки подивіться ви: Наскільки вища я від голови!

Л. СОРОКОЛІТ.

м. Житомир.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А все-таки вона добила, щоб її затвердили на роль Василиси Прекрасної.

ДИКУНСЬКА ВЕРЕМІЯ У ВАШІНГТОНІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Американський розмах, брат, Широкий план! —

Здають столицю напрокат Під балаган!

ЗАЛІК

Заліки — генеральна репетиція перед екзаменами і, одночасно, перепуска на чергову сесію. Власне, кожний залік — маленький екзамен. Або — велика контрольна. Як вам більше подобається.

Наукою доведено, що більшість студентів — люди сумлінні: їхні вагомні наукові надбання викладач зараховує з першого разу, легко, з повним задоволенням. Та педагог радіє значно більше, виявивши повну компетентність студента ще в семестрі: тоді залік ставиться без опитування, автоматично (т. зв. «автомат»).

Щоправда, окремі мученики науки, уподібнюючись поганим купцям, замість пристойних відповідей намагаються підсунути педагогові недоброякісний товар: загальні розумування або ж тужливий (але досить популярний) рефрен: «Я ж учи-и-и...».

Хоча широчинь залікового діапазону дає викладачеві можливість маневрувати (від заслуженої п'ятірки до рахитичної трійки), проте й тут є межі. Не тільки педагогічний обов'язок, але й матеріалістичний світогляд дозволяють викладачеві зараховувати лише те, що існує реально. Те ж, чого поки що нема, при всьому бажанні зарахувати неможливо. І це слід засвоїти кожному студентові, що йде складати залік. Засвоїти, звичайно, разом з учбовим матеріалом.

ЗАЛІКОВА КНИЖКА

Залікова книжка (або «матрикула», як казали раніше, чи просто — «заліковка») — головне свідчення того, що свого часу ви дійсно вчилися у вузі. А не просто вряди-годи відвідували окремі лекції чи помилково забредали на який-небудь семінар.

В заліковці відбито академічні успіхи студента, а поразки (тобто двійки) тут не фіксуються, залишаючи свої сліди лише в екзамене-

наційних відомостей і пам'яті декана. Тому ви можете без особливого ризику демонструвати матрикул знайомим дівчатам, друзям і навіть батькам. Якщо ж ви станете видатною людиною, біографи також не виявлять у вашій заліковій книжці чогось занадто вже компрометуючого.

Як відомо, природа не терпить одноманітності. Та вам легко вибачать порушення цього закону, якщо у вашій заліковці будуть, принаймні, самі відмінні оцінки.

Як і всяку іншу, залікову книжку будуть час від часу читати: педагоги, декани і врешті — ваші нащадки! І саме від вас, сьогоднішніх студентів, залежить, щоб це читання було приємним.

Отсканировал reduktore для rutracker.org

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Ач, розсівся! Забув, що жінки слабкі, а я їм завжди треба поступатися місцем.

«ЗАЛІЗНО!»

Цей загадковий прислівник не має ніякого відношення до однієїменного металу. З невідомих науці причин він знедавна служить у деякого для висловлення найвищого ступеня схвалення чи захоплення. Наприклад:

— Ну, як я відповів на семінарі?

— Залізною, Сашко! Як приметник, також вживається у найнесподіваніших сполученнях: «залізна книжка», «залізний фільм» і навіть «залізне морозиво» (!). Тому, якщо раптом почуєте захоплене: «Залізною дівчина!», — цей щиріший вигук напевно стосуватиметься не металевої паркової скульптури (колгоспниці з серпом чи гімнастки), а легконогої блондинки, що промайнула в натовпі, блискучею похитуючи чийсь серце...

Звичайно, термін цей дочекається свого справжнього дослідника. Сьогодні ж можна стверджувати лише одне: слівце «залізною» в лексиконі молоді людини не служить ознакою високорозвиненого інтелекту. Скоріше — навпаки.

ЗАОЧНЕ НАВЧАННЯ

Незважаючи на свою популярність, заочне навчання й нині залишається однією з найзагадковіших і малодосліджених сфер вузівського життя.

Для успішного навчання студент-заочник має докладати зусилля, обернено пропорційні скромній кількості зустрічей з педагогами-консультантами. Втім, загальновідома унікальність цих зустрічей — явище по-своєму позитивне: ті, хто навчає, і ті, кого навчають, не встигають набриднути один одному. А інколи — навіть запам'ятати в обличчя. Якщо, звичайно, ви не перекладаєте якийсь предмет, приміром, усьому...

Оскільки заочне навчання здійснюється у вільний від роботи час, дехто помилково розглядає його як одну з форм відпочинку. Такі заочники переконані, що: коли вірно сказав екзаменаторові, на якому факультеті навчаєшся, — вже можеш розраховувати на трійку;

якщо знаєш, яку саме дисципліну прийшов сьогодні складати, — маєш право на чотири; ну, а коли ще й назвеш прізвища авторів основних підручників, — ти гідний найвищої оцінки! Та, на жаль (на жаль для лінькуватих студентів), педагоги чомусь думають зовсім інакше.

Тож слава тим, чий знання, незважаючи на заочну форму їхнього набуття, не тільки помітні незброєним оком, але й вагомо виправдовують вузівський диплом!

Юрій ШАНІН.

ЛАКОНІЗМИ

● Першою зрубали яблуно, від якої яблука далеко падали.

● Кажуть, що думка — найшвидша; але глупота й думку випереджає.

● Гальмо, мабуть, було винайдено раніше за колесо.

● Від чужої слави загинуло більше художників, ніж від власної смерті.

Михайло ТУРОВСЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕНЬ!

Якщо надумаш завітати до нас у Кашперівку, то радимо тобі: роби це вдень. Бо увечері заблудишся. Чому? А тому, що у нашому селищі відсутнє вуличне освітлення. Але, якщо вже так трапиться, що ти, Перче, прибуди до нас увечері, то тоді приходи з собою й директора «Білоцерківськелісвітла» В. Г. Буряка. Нехай і він темними вулицями поблукає. Можливо, після цього у нього виникне думка, що за три роки обладнання вуличної електромережі в Кашперівці можна було й закінчити.

В. ЖДАНОВ.

Тетіївський район Київської області.

Прочитав я у місцевій газеті «Червоний гірник» обяву, в якій усім потенціальним пасажиром рекомендувалося замовляти квитки телефоном і обійшлася доставити їх додому. Прочитав і зрадів. Справа в тому, що я кожного року провідую свою доньку, котра проживає в Луцьку. І не один раз мав чималу морочу з компостуванням квитків у Києві. А тепер, виходить, принесуть тобі квитка прямо до хати.

Так от, у повній відповідності з отією обявою, подзвонив я 20 квітня на станцію Роківата і замовив залізничний квиток до Луцька на 26 квітня. І спокійно чекаю. Минуло 24 квітня (цього числа мали доставити квиток). Ні слуху, ні духу. Дзвоню на станцію, нагадую про себе. А мені на сирна: «Нема квитка й не буде. Квиток не дав місяць...»

Наступного дня я довго просив, умовляв, благав працівників станції. Зрештою, мені запропонували квиток, але незаконпостований... От я й думаю: обява — це добре чи погано? І дожджу відповіді, що — добре. Тільки ж якщо ця обява — не пустий звук.

М. О. ГАВРИЛЕНКО.

м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область.

Надсилаю тобі 5 крб. 40 коп. з тим, щоб ти передав їх начальниці пасажирської Донецької залізничної В. А. Доценку. Нехай він купить собі за ці гроші нові хороші черевники, куртку, піджак, штани, сорочку, а також портфель.

Розумієш, Перче, 2 грудня минулого року їхав я поїздом Львів — Донецьк і, виходячи на своїй станції, випадково узля, замість свого, точнісінько такий же, але чужий портфель. Власника я відшукав і портфель йому повернув, а от свого довелося мені попошукати. Аж поки лінійна служба міліції мені не повідомила, що мій портфель разом із вищепереліченими речами (нові черевники, куртка, піджак, штани, сорочка) знаходяться на складі реалізації ст. Мушкетерів за квитанцією № 328992 і, що мені слід звернутися до начальниці пасажирської служби Донецької залізничної. Я звернувся — і ось що одержав у відповідь:

«Уведомляем Вас о том, что деньги в сумме 5 руб. 40 коп. за реализацию забытых Вами вещей... и реализованных по акту № 3 от 15 марта Вам будут перечислены финансовой службой Донецькой железной дороги».

Так ото ж, Перче, я й хочу подякувати т. Доценку за турботу ось таким чином. Якщо вже в Донецьку промислові товари широкого вжитку коштують так дешево, то нехай він купить собі за ці гроші усе вищезначене та й носить собі на здоров'я!

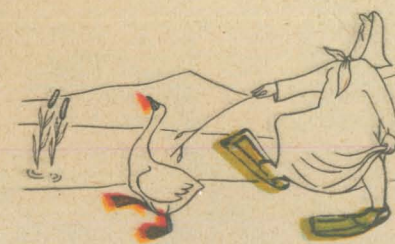
В. СУХОВ, електромонтажник м. Олександрія Кіровоградської області.

Сходи службові. Мал. І. Хантемірова

— Хазяїне, завадотю наперед! Мал. А. Ігнат'єва.

Без слів. Мал. Д. Безуглова

Сьогодні в мене гостює «ЧАЯН» — татарський сатиричний журнал.

— Вибачте, але тут уже потрібний ветеринар. Мал. В. Космаліна

— Васю, дізнайся в антракті, де вони дістали такий гарнітур? Мал. В. Малакіна.

Страшно перо НЕ В ПУСАКА...

«У зв'язку з тим, що у мене свадьба на носі, прошу правління колгоспу відпустити мені свиню на весілля». (Із заяви). Надіслав П. ЮРЧАК.

«Зникла кобила світо-гнідої масті, вінов три роки, на передніх ратцях тріщини. Повідомити: Е. Кузний, колгосп «Україна». Телефони 38-82, 9-82, 1-22». (Об'ява в газеті «Радянський прапор»). Надіслав В. КОНДРАТЕНКО.

«Окремі батьки, замість того, щоб займатися вихованням дітей, захоплюються пиятиною. І ми виникаємо, допомагаємо». (З виступу на батьківських зборах у школі). Надіслав Б. НЕВІНЧАННИЙ.

«Прогулювати собак на території парку громадянам без намордників суворо забороняється!» (З оголошення).

«В поєднанні з покітанням кравом і емуляційними волосся стане справжньою природною окрасою людини». (З реклами). Надіслав Л. КЛЮЦ.

ВИХОВАНЕЦЬ

Ніде сісти у трамваї. Заходить бабуся. Як немає, то й немає — Постояти мусить. Сидить хлопець — років двадцять

Десь йому від роду — На бабуся задивився, Погляду не зводить. І до нього та бабуся Звертається чечмою: — Ми раніш, громадянине, Зустрічались, певно? — Як же! — хлопець аж підскочив

Та й усівся зручно. — Я ж колись у вас у школі Був найкращим учнем!

Федір МИНКА. м. Дніпропетровськ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Ще у квітні 1976 року колгосп імені Петровського здав на технічний обмінний пункт Деражнянського районного об'єднання «Сільгосптехніка» двигун автомобіля «ГАЗ-53», а одержати новий ніяк не міг. Про це повідомлялося у замітці «Шанси ростуть» «Перець» № 3.

Заступник голови Хмельницького обласного об'єднання «Сільгосптехніка» тов. В. С. Возник повідомив редакції, що колгоспу імені Петровського одержано новий двигун «ГАЗ-53». ★ Про численні недоліки на молочно-тваринницькому комплексі у колгоспі імені Леніна (Каховський район), спроектованому Херсонським філіалом проектно-дослідного інституту «Укрколгосппроект», а збудованому Каховським міжколгоспбудом, розповідалося у фейлетоні «Про комплекс «на авось»» («Перець» № 4).

Секретар Херсонського обкомкому партії України тов. Г. Стрельченко повідомив редакції, що комісія у складі спеціалістів колгоспу, Інституту «Укрколгосппроект» обліж-

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 13 (1031) Виходить двічі на місяць. Здано до набору 01. 06. 78. Підписано до друку 22. 06. 78. БФ 12336. Формат видання (на українському мові) 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друку арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 02851. Видає «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець». Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Панове, начуваймося! Нам загрожують нові мирні пропозиції
Радянського Союзу.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org